

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 336/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, zastúpeného JUDr. Roman Hojer s. r. o. advokátska kancelária, Šustekova 51, Bratislava, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu č. k. 1T/18/2013-3619 z 5. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu č. k. 1T/18/2013-3619 z 5. februára 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1T/18/2013-3015 z 10. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok z 10. apríla 2014“) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/8/2014 z 23. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie z 23. októbra 2014“) bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období (skutok 1), obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) a § 141 písm. a) Trestného zákona (skutok 2) a obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (skutok 3), za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu

na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia, na ktorý nastúpil 23. októbra 2014.

3. Po povolení obnovy konania v predmetnej veci bol rozsudok z 10. apríla 2014 v spojení s uznesením z 23. októbra 2014 zrušený vo výroku o treste a sťažovateľovi bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1T/18/2013-3467 z 19. mája 2025 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2To/9/2025 z 21. októbra 2025 uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia, na ktorý nastúpil 21. októbra 2025.

4. Uznesením vyššej súdnej úradníčky Špecializovaného trestného súdu č. k. 1T/18/2013-3576 z 9. decembra 2025 (ďalej len „uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 9. decembra 2025“) bola podľa § 414 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období a § 45 ods. 1 a 3 Trestného zákona započítaná do úhrnného trestu doba väzby od 5. januára 2012 do 23. októbra 2014, ktorú sťažovateľ strávil vo väzbe, doba od 23. októbra 2014 do 24. februára 2025, v ktorej vykonával trest odňatia slobody v danej veci (pozri bod 2 tohto uznesenia) a doba od 24. februára 2025 do 19. marca 2025, ktorú strávil vo väzbe.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 9. decembra 2025 sťažnosť, v ktorej dôvodil tým, aby sa mu do predmetného trestu započítalo aj obdobie, ktoré strávil vo väzbe v roku 1999 až 2000 v rámci iného trestného konania v tom čase vedeného na Krajskom úrade vyšetrovania policajného zboru Bratislava pod sp. zn. KÚV-87/99, ktoré bolo zastavené uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 3 Pv 117/13/1105 z 5. januára 2017. S poukazom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost/25/2019 uviedol, že analogicky platí nutnosť započítať do doby strávenej vo výkone trestu odňatia slobody aj čas strávený vo väzbe v inej veci, v ktorej bolo trestné stíhanie zastavené. Predseda senátu Špecializovaného trestného súdu rozhodol o podanej sťažnosti napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a nespĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý proces. S poukazom na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/25/2019 uvádza, že Špecializovaný trestný súd sa s nimi síce stotožnil, ale odmietol prípustnosť ich analogického použitia na jeho prípad z dôvodu, že do doby strávenej vo výkone trestu odňatia slobody nie je možné započítať dobu strávenú vo väzbe v inom prípade, v ktorom mu bolo trestné stíhanie zastavené. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s predmetným tvrdením, ktoré je podľa neho v rozpore s ústavnými princípmi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu

z 9. decembra 2025 o (ne)započítaní mu doby strávenej vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody do úhrnného trestu odňatia slobody.

8. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (m. m. IV. ÚS 43/04).

9. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby príslušné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 638/2024, I. ÚS 227/2026).

10. Žiadne z ustanovení Ústavy Slovenskej republiky alebo zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neoprávňuje ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti zastupovať alebo nahrádzať činnosť všeobecných súdov v trestných veciach tak, ako to Ústava Slovenskej republiky v čl. 142 ods. 1 zveruje práve do kompetencie všeobecných súdov (ZNaU č. 39/2019).

11. V predbežne prerokúvanej veci sa sťažovateľ domáha započítania doby, ktorú strávil vo väzbe do úhrnného trestu odňatia slobody napriek tomu, že túto väzbu vykonával (ako sám uvádza) v inom trestnom konaní (sp. zn. KÚV-87/99) ako v tom, v ktorom mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody. S poukazom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/25/2019 sa domáha ich analogického použitia na jeho prípad. V dôsledku toho, že sa tak nestalo, označuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a porušujúce právo na spravodlivý proces.

12. Podľa § 45 ods. 1 Trestného zákona ak sa viedlo proti páchatel'ovi trestné stíhanie vo väzbe a dôjde v tomto konaní k jeho odsúdeniu, započíta sa mu doba strávená vo väzbe do uloženého trestu, prípadne do úhrnného trestu, spoločného trestu alebo súhrnného trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné.

13. Podľa § 45 ods. 3 Trestného zákona ak bol páchatel' súdom alebo iným orgánom potrestaný a došlo k jeho odsúdeniu pre ten istý skutok, započíta sa mu vykonaný trest do uloženého trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné. Rovnako postupuje súd, ak páchatel'ovi uložil úhrnný trest, spoločný trest alebo súhrnný trest.

14. Podľa § 414 ods. 1 Trestného poriadku o započítaní väzby a trestu rozhodne predseda senátu uznesením. Väzba sa započítava podľa stavu ku dňu nariadenia výkonu trestu, a to od času, keď osobná sloboda obvineného bola obmedzená.

15. Podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody

o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

16. Špecializovaný trestný súd s poukazom na § 45 ods. 1 Trestného zákona vymedzil, že doba strávená vo väzbe sa započítava do uloženého trestu (úhrnného, spoločného, súhrnného alebo pri upustení od uloženia súhrnného alebo ďalšieho trestu), ak sa proti osobe viedlo trestné stíhanie vo väzbe a v tomto konaní dôjde k jej odsúdeniu alebo ak bolo trestné stíhanie v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom zastavené podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku (je trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý bol obvinenému pre iný čin už právoplatne uložený).

17. Po preskúmaní okolností veci sťažovateľa uviedol, že trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi pod sp. zn. KÚV-87/99 bolo zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (je dostatočne odôvodnený záver, že skutok nespáchal obvinený), a teda nie podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, tak ako to predpokladá na účel započítania doby strávenej vo väzbe do doby výkonu trestu odňatia slobody uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/25/2019. Nestotožnil sa teda so sťažovateľovou argumentáciou o možnom analogickom uplatnení záverov označeného uznesenia aj na jeho prípad.

18. Z dosiaľ citovaných zákonných ustanovení je zrejmé základné pravidlo, že ak sa viedlo proti páchatelovi trestné stíhanie vo väzbe, započíta sa mu doba strávená vo väzbe do uloženého trestu, ak dôjde k jeho odsúdeniu „v tomto konaní“. Sťažovateľ ale s poukazom na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/25/2019 a na potrebu ich analogického uplatnenia na jeho prípad tvrdí, že k započítaniu doby ním strávenej vo väzbe (hoci) v inom trestnom konaní predsa len malo dôjsť.

19. Sťažovateľ okrem argumentácie o potrebe analogického uplatnenia záverov už označeného uznesenia najvyššieho súdu ďalej svoju ústavnoprávnu argumentáciu nerozvíja (dôvody takého názoru nešpecifikuje, resp. neuvádza, v čom spočíva konkrétne pochybenie konajúceho súdu). Na túto jeho argumentáciu mu konajúci súd poskytol dôslednú a adekvátnu odpoveď. Vysvetlil a správne pomenoval odlišnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/25/2019 so skutkovým a právnym stavom v jeho prípade [išlo o zastavenie konania podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, a nie podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako tomu bolo v jeho veci], v nadväznosti na ktorú konštatoval nemožnosť uplatnenia analógie na okolnosti tohto prípadu.

20. Z popísaných skutočností vyplýva nepriliehavý odkaz sťažovateľa na uznesenie najvyššieho súdu, ktorý sa síce týkal otázky započítania, avšak na podklade iného skutkového a právneho stavu. Nie je Špecializovanému trestnému súdu teda možné vyčítať jeho odôvodnené analogické nevyužitie na okolnosti sťažovateľovej veci.

21. Správne Špecializovaný trestný súd poukázal aj na preskúmanie okolností prerokúvanej veci z toho hľadiska, či v niektorom štádiu trestného konania nebolo o pertraktovaných veciach vedené spoločné konanie, pričom zistil, že od ich začiatku až po koniec išlo o dve samostatné konania, t. j. žiadna súvislosť či faktický vzťah medzi trestnými konaniami neexistoval (pozri s. 4 predposledný odsek napadnutého uznesenia).

22. Inštitút započítania väzby do následného výkonu trestu vychádza zo zásady, ktorá je typická pre trestné právo procesné, ktorej účelom je zákaz dvojitého potrestania za jeden skutok – zásada

ne bis in idem (Strémy, T., Kurilovská, L. a kol. *Trestný zákon – komentár*. Wolters Kluwer). Jeho cieľom by nemala byť sanácia akéhokoľvek iného prípadného porušenia osobnej slobody jednotlivca (m. m. ÚS ČR I. ÚS 1915/22, II. ÚS 3307/11 a II. ÚS 2044/11).

23. Úlohou ústavného súdu založenou na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

24. Výklad § 414 Trestného poriadku či § 45 Trestného zákona Špecializovaným trestným súdom v okolnostiach tejto veci a s ohľadom na námietky sťažovateľa prezentované v jeho ústavnej sťažnosti nie je možné považovať za prejav svojvôle, keď by sa Špecializovaný trestný súd vo výsledku napadnutým uznesením odchýlil od znenia zákona, že by zásadne poprel jeho účel a význam. Nie je možné stotožniť sa ani s tým, že by pochybil, ak neaplikoval závery dotknutého uznesenia najvyššieho súdu na okolnosti sťažovateľovej veci, keďže jasne odôvodnil, v čom videl zásadný rozdiel v oboch posudzovaných veciach (bod 17, 19 a 20), a tým odmietol započítať dobu strávenú sťažovateľom vo väzbe ešte v rokoch 1999 až 2000 v rámci iného trestného konania do jemu uloženého úhrnného trestu odňatia slobody (v inom trestnom konaní) aj s akcentom na to, že od začiatku až po koniec išlo o dve samostatné konania. Do obsahu základného práva čl. 46 ods. 1 ústavy pritom nepatrí stotožnenie sa konajúcich súdov so sťažovateľom predostretými námietkami.

25. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká relevantná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá rozhodovanie o započítaní väzby do trestu odňatia slobody, pretože nejde o vydanie rozhodnutia, ktoré by priamo súviselo s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody) (m. m. II. ÚS 353/2021). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru sa nevzťahuje na rozhodovanie o započítaní väzby do trestu odňatia slobody. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu